

tweedeling ontstaan. Na mislukt overleg eind 1936 had hij zich met twee andere gemeenteleden tot de 'Deputaten der Classis Batavia voor Voorvallende Zwarigheden' gewend, die predikant en kerkeraadsleden adviseerden zich van propaganda te onthouden. Aangezien de kerkeraad dit advies niet opvolgde, wendde Van Proosdij zich tot de classis Batavia, die de kwestie in juni 1938 behandelde. Het resultaat was een onduidelijk besluit, dat in de pers onder meer door de professoren dr. K. Dijk en dr. K. Schilder⁹⁶ zwaar werd aangevochten.

De classis had als negatieve punten van Oxford aangeduid: de bedreiging voor de kerkelijke eenheid; de neiging tot het losmaken van het werk van de Heilige Geest van het Woord; de eenzijdige benadrukking van de roeping tot Christus en het onvoldoende tot hun recht laten komen van verschillende centrale geloofsstukken. Volgens Dijk meende de beweging dat het werk van de kerk in de praktijk steeds minder voldeed. Zij plaatste zich tegenover de belijdenis, terwijl zij inzake bekering en geloof, zondebewustzijn en gehoorzaamheid oppervlakkig was. Als positief was aangemerkt, dat Oxford velen tot kennis van Christus had gebracht en dat zij de persoonlijke geloofsversterking door bijbellezen en dergelijke had versterkt. Daar het volgens Dijk bij deze beweging om geheel andersoortige bekeringen ging, moest men deze niet als vrucht van deze beweging zien, maar van de Geest Gods, die de omstandigheden had benut.

Op grond van deze conclusies had de classis 'voorshands' niet tot een kerkelijke veroordeling willen overgaan, daar Oxford elementen bevatte die in de eigen kerk te weinig aanwezig waren. Dijk had een dergelijke veroordeling niet nodig, omdat de Schrift zelf dit al deed. Men moest liever voorzien in het gemis aan goede elementen in plaats van te betalen met creditposten van de buitenkerkelijkheid. Te volstaan met een oproep aan de kerkeraden de genoemde bezwaren onder de aandacht van de gemeente te brengen en - waar nodig - deelname te ontraden vond hij veel te voorzichtig.⁹⁷ Ook ouderling G. Rietdijk uit Lisse noemde de besluiten vanwege hun tweeslachtigheid onbruikbaar. Voor- en tegenstanders konden zich beiden op verschillende onderdelen van dezelfde kerkelijke uitspraak

96. Zie voor Dijk: *BLGNP*, dl.2, Kampen 1983, 180-181 en voor Schilder: *BLGNP*, dl.1, Kampen 1978, 314-318.

97. *De Bazuin. Officieel orgaan van de Theologische Hogeschool te Kampen*, 86e jrg. nr.28 (15 juli 1938). Dijk voelde zich extra bij de Indische kerken betrokken, omdat hij eerder namens de classis 's-Gravenhage de 'Indische zaken' had behartigd en omdat hij vanaf 1917 lid van het Deputaatschap voor de geestelijke verzorging van de verstrooiden was.